

Glovo versus Rickshaw

S'està convertint en un element habitual del nostre paisatge urbà el dels ciclistes amb samarretes de colors cridaners, depenent de l'empresa per a la qual treballen, i caixes cada vegada més grans, cada vegada més pesades a la vista del visible esforç que van fent, que porten sobre la seua esquena tot allò que el mercat ens proporciona i que ens arriba de qualsevol part del món, sense que a ningú el preocupe massa d'on ni com i quasi tampoc per a què.

El consumisme, aqueixa necessitat convulsiva d'adquirir i posseir qualsevol cosa que l'aparador de totes les nostres pantalles és capaç d'oferir-nos, és una eina de control molt útil: mentre consumim, no pensem; mentre desitgem feroçment qualsevol objecte, deixem de preguntar-nos per què pot vindre de l'altre costat del món a aqueixos preus.

Quan van aparèixer els llavors anomenats "tot a cent" el que menys importava era la qualitat dels productes, eren molt barats, es podia comprar molt, per a què pensar en les condicions laborals i mediambientals amb que es produïa?

I que parlar de la roba a la meitat del preu que era habitual! Es va desencadenar una vertadera orgia de la moda, ja no hi havia temporada d'estiu i hivern, els models se succeïen i ningú exigia que suportara dues o tres rentades, total, si es desbarataven deixaven buit en els nostres bigarrats arma-ris.

No vàrem ser conscients de les condicions sobrehumanes en què es teixia aqueixa roba per dones i xiquetes de països com Bangladesh o Pakistan, i menys encara ho relacionem amb la pèrdua d'ocupacions en el nostre entorn en anar-se deslocalitzant les empreses que abans ens el feien més a prop, però més car.

Tampoc ens plantejàvem l'absurd consum d'energia que suposava que ens portaren des de l'altre costat del món el que fins fa quatre dies elaboràvem a les nostres fàbriques, als nostres tallers, en els nostres camps.

Sense oblidar-nos dels canvis en la forma de comprar: passàrem que les botigues ens oferiren productes variats, autòctons de cada territori, al fet que les grans cadenes coparen pràcticament tot el mercat, fent desaparèixer un lliit d'ocupació familiar i molt arrelat amb l'entorn, amb salaris o ingressos dignes, però que, clar, encaien la mercaderia.

Ara pots comprar molt més barat, t'atenen persones molt joves, quasi sempre amb màsters i doctorats però poc formades per al comerç, disposades a deixar l'ocupació quan troben

alguna cosa millor; pots autoatendre't, autocobrar-te, seleccionar tota una gamma de productes sense que ningú et moleste, o t'assessora.

Però curiosament, quan no vas "de compres", sinó a comprar un objecte molt determinat, el que necessites en aqueix moment, és fàcil que el mercat haja decidit que ara no el produeix i no podràs trobar-lo, no en una botiga específica, sinó en cap, perquè totes ofereixen el mateix, i recordaràs com uns mesos abans trobaves el feliç objecte a tot arreu, però ara no està. Hi ha vegades que penses que malgrat l'abundància en la qual vivim, hauríem d'imitar el que ens contaven que feien en la Unió Soviètica dels 70, posar-se a la cua quan es trobaven amb alguna cosa que es venia, era igual el que fora, era el moment, després no podrien trobar-lo.

I ficats a no fer preguntes sobre les conseqüències dels nostres actes en l'ocupació i la qualitat de vida del nostre entorn, el pas següent va ser el que ni tan sols calguera anar a la botiga o el centre comercial a comprar, els nostres aparells electrònics es van convertir en un enorme basar on poder adquirir tot el que necessitem, i el que no. Amb sols un parell de tics –i un compte corrent online, o una targeta amb suficient crèdit– podem accedir a una gran quantitat de nous productes de tota mena.

I conforme s'ha anat modificant els nostres hàbits de compra, i s'incrementaven aquells que acudien a les comprar online i el volum del que compraven, la necessitat d'articular eines perquè arribaren a casa s'han anat "millorant".

No parlarem dels grans vaixells de càrrega internacionals que travessen el món transportant gènere, ni dels drons que solquen els nostres cels espantant a la poca fauna avícola que ens queda per a aproximar el més possible la mercaderia al client ràpidament, quasi de forma personalitzada; quedem-nos amb aqueixos ciclistes que transiten cada vegada més per les nostres ciutats, amb les seues caixes de colors virolats, cada vegada més grans, cada vegada més pesades.

En els primers anys de la seua aparició, tot feia pensar que era una ocupació provisional adequada per a joves, que podien guanyar uns diners i compatibilitzar un treball amb els seus estudis.

També es va veure com un mètode fàcil d'organitzar el teu propi treball, un parell de persones joves, sense ocupació, que tenen una bicicleta i decideixen guanyar-se la vida portant productes d'aqueixes empreses tan guapes que acaben d'eixir al mercat com, Amazon, per nomenar la més

coneguda. Persones emprenedores, treball col·laboratiu, es deia.

No obstant això el treball col·laboratiu no és hui dia, ni molt menys, aqueix projecte personal amb el qual moltes persones joves es van sentir implicades en els primers moments, i encara menys aqueix treball perfecte per a estudiants; el mercat ha aconseguit absorbir-lo i convertir-lo en una nova forma d'explotació. Utilitzant la figura del fals autònom, han aconseguit que siga qui treballa qui pose tot els mitjans i assumisca els riscos per a passar a les empreses els beneficis nets.

A més, tampoc ha sigut aqueix treball provisional per a eixir del sot o aconseguir uns diners durant la carrera, sinó que l'abandó d'estudis universitaris per les enormes pujades de taxes; la falta de perspectives de treballs més adequats a la seua formació, o la necessitat imperiosa de contribuir a les despeses familiars deteriorades amb la crisi ha fet que siguen moltes les persones que s'hagen vist atrapades en aquestes ocupacions precàries, desregularitzats, arribant a convertir-se en la seua manera de vida.

Ens anem acostumant a veure cada vegada més ciclistes amb les seues caixes cada vegada més grans, cada vegada més pesades, sobre una esquena ja no tan jove. Després del seu pas no puc deixar de recordar al personatge de Dominique Lapierre en el seu llibre *La ciutat de l'alegria* que es guanyava la vida arrossegant un *rickshaw* en el qual transportava clients; i com sobre els seus ja cansats muscles i els seus extenuats pulmons requeria tota una vida de dur treball.

Mirant per a un altre costat hem anat portant l'explotació i les condicions inhumanes de treball fins a la nostra pròpia casa, el procés de desideologització i desclassament que tan eficaçment ha dut a terme el capitalisme des del final de la segona guerra mundial, està donant els seus fruits.

No caurem en la ingenuïtat de pensar que la solució es troba mirant al passat simplement, cada temps té els seus problemes i han de donar-los respostes adequades, però tampoc podem tancar la porta i començar de zero. Necessitem de la seua ètica, els seus valors i la seua coherència per a començar a preparar les noves eines amb que donar respostes a la nostra realitat. Necessitem formar-nos, treballar en allò social alhora que defensem els nostres drets laborals, necessitem escoltar totes les propostes que d'altres lluites ens ofereixen, lluites noves per a nous temps necessitem, més que mai recórrer amb sinceritat i obertament a la solidaritat, l'acció directa i el suport mutu.

Ana Belén Martínez

ENTREVISTA
amb Ana Belén Martínez
pàg. 8 i 7

EDITORIAL
Avanzar o perecer
pàg. 2

REFLEXIÓ I DEBAT
Borrar nuestra memoria
pàg. 3

LLUITES
Nou i innecessari expedient en Ford
pàg. 4

La CGT en la mobilització per unes pensions dignes
pàg. 4

I MÉS
Cultura. Cinema i Conte Llibertari
pàg. 6

Agenda, Últims resultats eleccions sindicals
pàg. 7

CGT País Valencià
Comunicació Cgt-pv

@CGTPV

www.cgtpv.org

Canal CGT País Valencià

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta)
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
693926678
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec-general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
12004-Castelló-La Plana
C/ Vall d'Uixò, 30, entresòl B
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
castello@cgtpv.org

SU del Camp de Morvedre
i l'Alt Palància
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
morvedre@cgtpv.org

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
general.alacant@cgtpv.org

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800 -Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ San Antonio nº 15
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@gmail.com

editorial

AVANZAR O PERECER

Es evidente que las organizaciones de trabajadoras no están viviendo su mejor momento. No pretendemos con este editorial sentar cátedra pero sí animar a la reflexión, el debate, y cómo no, a que en común pongamos solución a aquello que está en nuestras manos, puesto que se pretende incidir en las dificultades que atraviesa el sindicalismo de clase, transformador, y cómo no, contrario al sistema dominante y a sus valores. Ese sindicalismo, mal que les pese a muchas, tiene su máxima expresión en la CGT.

Harina de otro costal es el sindicalismo llamado de “concertación”, de los autollamados agentes sociales. Es decir, del sindicalismo que ha aceptado que estamos en el mejor de los mundos y asume justamente un papel de gestora, agencia de co-

// Podríamos dividir nuestros problemas en externos e internos, aunque se entrelazan con demasiada frecuencia. //

locación, pastoreo, defensa corporativista, y del cual habría que plantearse muy seriamente si se puede recuperar alguna cosa. Este sindicalismo ha asumido “la derrota de clase” y se conforma con mantener sus “prebendas”, su papel de ser parte del engranaje. Aun así, y justamente por lo dicho, su crisis es evidente y sus problemas, en algunos casos, son mucho mayores. Pero, al contrario que nosotras, tienen asegurada su supervivencia como elemento de freno y contención, justamente del posible crecimiento del otro sindicalismo, lo que la patronal ha llegado a definir como asamblearismo. En este contexto hablaríamos de CCOO y UGT, pero tenemos otros que sin su capacidad y volumen aspiran a papel parecido, o ya lo están realizando en ámbitos sectoriales concretos.

Podríamos dividir nuestros problemas en externos e internos, aunque se entrelazan con demasiada frecuencia. Respecto de los primeros tenemos que destacar el descrédito que el sindicalismo “oficial” se ha granjeado durante estos últimos decenios, y que de algún modo mancha al conjunto del sindicalismo. La campaña feroz que los medios de comunicación (no nos olvidemos portavoces “de los que mandan”) han hecho contra los sindicatos ha sido una constante, teniendo los ciertos e intolerables casos de corrupción, como la Formación, ERES, etc., una resonancia amplificada, que se suma al descrédito malintencionado. Por otro lado, los medios oficiales llevan aplicando, de modo general, una política de silenciar las actuaciones de CGT, buscando solo su visualización en sus medios cuando encuentran, o inventan algún tema para que les sirva para descreditarlos. Ello va aparejado a la promoción de una cierta imagen de que somos una organización “extremista”, desorganizada, proclive a la violencia, ineficaces, más amigas de “la bronca” que del diálogo, ¡vamos, una maravilla!

No es necesario dar argumentos para contrarrestar este discurso, pero sí dejar evidente que a pesar del enorme esfuerzo que hacen las mujeres y hombres de CGT para hacer un sindicalismo de verdad, el trabajo serio, honesto, coherente, de tantas y tantos compañeros que se dejan la piel, tenemos dificultades para que ello nos lleve al lugar que se merece la CGT, a que sea un referente mayoritario para las

personas trabajadoras. Por otro lado, nosotras hemos sido complacientes con esa “ley del silencio”, y quizás hemos errado en trabajarnos poco el tema de la comunicación con los medios “oficiales”, a la vez que llevamos una política al respecto poco coordinada. Aun así hay que reconocer que no somos plato atractivo, hay que recordar que a “sus amos” les producimos “menores ganancias” allí donde estamos, en “sus” empresas donde CGT tiene presencia.

Ni el trabajo honrado y tantas veces eficaz en los centros de trabajo y sin duda también en lo social, ha conseguido el cambio de torna, no hemos sido capaces de “darle la vuelta”. Es cierto que durante estos años, CGT ha crecido en afiliación y delegadas, mientras que los mayoritarios los perdían de forma masiva. Algunas cifras hablan de cerca del 20% y los delegados perdidos por miles. Hoy tenemos mayoría en algunas empresas, y somos “representativos” e incluso mayoritarios en algunos sectores, y en ellos se nota.

Nuestra sobre-presencia en los conflictos laborales, muchos de ellos resueltos positivamente para las trabajadoras afectadas, es desproporcionada en cuanto a nuestra representatividad global, y algo parecido en el terreno de lo social, donde a pesar de nuestras razonables quejas de falta de participación, estamos en muchos sitios.

Pero nuestro crecimiento no se ha acercado ni de lejos a su decrecimiento, es decir, no hemos podido ni sabido recoger los frutos del trabajo bien hecho, no hemos sido capaces de convertirnos en el referente de la clase trabajadora. Tampoco en lo social tenemos una respuesta acorde con el trabajo desarrollado, ni pedimos ni hemos pedido protagonizar las luchas, pero nuestra solidaridad no ha sido excesivamente correspondida cuando hemos requerido apoyos en nuestras luchas o represaliadas, mientras que en general se asume que CGT debe estar allí donde la “necesiten”. Al parecer somos un referente y un ejemplo en la lucha pero muchas siguen prefiriendo estar en los sindicatos del régimen, o mirar la lucha laboral desde la barrera, de modo que el crecimiento de nuestra actividad no se traduce en un crecimiento proporcionado de la militancia, de nuevas incorporaciones que nos den un poco de aire fresco. Mientras tanto ponemos pocos recursos y esfuerzos en crecer en el mundo laboral, en sacar delegadas, en nuevas afiliaciones. Gastamos nuestras escasas energías y recursos en batallas ajenas, en buscar alianzas imposibles con quien no quiere saber nada de nosotras, somos generosas hacia fuera y con demasía nos olvidamos o maltratamos a los propios, trabajamos por un sindicalismo autofinanciado, independiente, ponemos dinero de nuestro bolsillo para la acción sindical, y luego malgastamos en quien aplaudiría nuestra desaparición.

Las quejas sobre la dependencia a los dineros públicos y la claudicación de los sindicatos mayoritarios son generales, pero la mayoría de las personas trabajadoras acuden a CGT como último recurso, a la desesperada. La voluntad, por parte de las personas trabajadoras, de pagar una escasa cuota mensual para conseguir una organización obrera libre y al servicio de nuestra clase es poca, y la de militar mucho más parca, y entonces ¿quién hará posible el futuro y presente de nuestra organización?

Y ¿qué parte de responsabilidad tenemos nosotras? Pues aun reconociendo que no nos lo ponen fácil, a sabiendas de que tenemos pocas “amigas” allí fuera, que

nuestra independencia resulta en general molesta, y contando con el empecinamiento de parte del movimiento libertario de la fragmentación organizativa, nosotras ponemos sin duda unos cuantos granos de arena. Las evidentes actuaciones personalistas y sectarias de algunas militantes de CGT nos debilitan hacia fuera y hacia dentro. En CGT nos permitimos lo que ninguna organización sería capaz de soportar, y por ello pagamos un alto precio humano, un coste que se traduce en periódicos y constantes abandonos de militancia fruto del hastío y del cansancio, y también en credibilidad, sobre todo cuando desde la propia casa se da veracidad y se difunden difamaciones y falsedades sobre nuestra organización, en un ejercicio auto destructivo que parece tener el obstinado propósito de quedarnos en la mínima expresión. Algunas de estas compañeras, hay que decirlo, suelen aportar poco a la casa, mucho ruido y pocas nueces, no se “ensucian” en el tajo haciendo sindicalismo porque están destinadas a labores más destacadas, no hacen proselitismo, porque están por encima de estas nimiedades pero engordan sus egos con el dinero de la militancia, y utilizan sin reparos los recursos de la organización contra ella misma. Debilitan a la CGT sin importarles las consecuencias, sin parar a pensar en que las energías que debemos destinar a “sus verdades absolutas” las restamos a nuestra principal tarea, luchar por los intereses de las personas trabajadoras, defendernos de las persecuciones, los despidos, las represalias, en construir organización sindical fuerte y eficaz, y hacerlo como sabemos en horizontal, sin lideresas, popes, salvadoras, ni intelectuales orgánicos, como decimos “Si nadie lucha por ti, que nadie decida por ti”.

Ejemplo de lo que expongo lo hemos tenido en la reciente celebración de la huelga general del 8 de marzo, donde hay quien ha repartido carnets de feminista, del mismo modo que se siente ungida de estar en posesión de la verdad, y quien no la comparte queda fuera del “paraíso de

// Ni el trabajo honrado y tantas veces eficaz en los centros de trabajo y sin duda también en lo social, ha conseguido el cambio de torna. //

las buenas”. Pero podríamos relatar muchas más situaciones parecidas, que rayan el absurdo y que sería motivo para hacer una comedia al estilo Monty Python si no fuera por las funestas consecuencias que tienen estos comportamientos en la CGT.

Estas situaciones además generan un ambiente poco amigable, lo contrario que cabría esperar en una organización donde tantas militan sin horas sindicales, y sin ser delegadas, y que incluso las que tienen horas sindicales dan mucho más de lo exigible. ¿Qué podemos hacer al respecto? ¿Cómo combatimos los comportamientos tóxicos, los superegos, los sectarismos, los comportamientos auto-destructivos? ¿Cómo conseguimos generar un clima de trabajo que supere estas miserias, que nos permita avanzar, crecer y mejorar?

Continua en p. següent

ENRIC TARRIDA
Secretari de Comunicació CGT-PV

Ve de p. anterior

¿Cómo hacemos atractiva CGT para que nuestras compañeras y compañeros se sientan acogidos? Siento decir que no tengo la solución mágica, que el remedio se sintetiza con la aportación solidaria de cada una de nosotras en conseguirlo, necesitamos compartir proyecto común, tenemos que sumar sensibilidades, desde el respeto a la que no piensa igual, pero asumiendo como propios los acuerdos y procedimientos que hemos acordados. En CGT somos diversas, muy diversas, como no puede ser de otro modo, pero ello no se puede traducir en que una pueda imponer su voluntad al resto. Lo cierto es que nuestro asamblearismo, nuestro amor a la libertad absoluta es a veces nuestra propia trampa, y lo es porque no asumimos la tarea de defender nuestra “Casa Común”, caemos fácilmente en escuchar a cualquiera que levanta la voz en exceso, a quien lanza el exabrupto más gordo, y con mucha fre-

// En CGT somos diversas, muy diversas, como no puede ser de otro modo, pero ello no se puede traducir en que en que una pueda imponer su voluntad. //

cuencia vemos el contenedor y no el contenido, nos olvidamos de que la “razón” no es patrimonio de nadie, ni tampoco lo es CGT.

Nuestros enemigos, son poderosos, y las dificultades a las que nos tenemos que enfrentar son enormes, sobre todo si de verdad queremos construir una realidad distinta, si nos creemos que “otro mundo es posible”, y para ello es primero necesario construir de verdad una organización diferente, vacunada de los valores del sistema que nos oprime, y para ello hay que estar dispuesto a trabajar codo con codo con quienes no piensan igual, intentando no dejar a nadie atrás, partiendo del axioma que en CGT todas somos necesarias y nadie imprescindible.

Extender el hacer un sindicalismo en las empresas que rompa los esquemas de los mayoritarios, sacar más delegadas, formarlas, crecer en afiliación, construir sociedad paralela de apoyo mutuo, cooperativismo, auto-organización, sumar cada vez a más y más personas al proyecto de hacer una sociedad justa, donde todas seamos iguales en derechos, sin amos, reyes, ni líderes, sin ricos y pobres. Y eso solo será posible si somos muchas, si ponemos nuestras inteligencias, sensibilidades y energías al servicio generoso de la idea. Y también tenemos que tener el valor para decirle a la compañera y al compañero que pone palos a las ruedas, que está en el sitio equivocado, que aquí venimos a sumar no a restar, a convencernos y no a imponer.

Nuestras delegadas y afiliadas pagan un elevado precio por defender nuestra independencia, por hacer un sindicalismo no complaciente. Ser honrada, defender el interés común de clase, no buscar beneficiarse personalmente de su condición, conlleva muchas veces la persecución, e incluso el despido de compañeras, nuestra obligación es hacer de CGT la herramienta capaz de enfrentarse a estas situaciones y a otras, a recuperar la confianza de las personas trabajadoras en que podemos cambiar nuestra realidad, la del amigo, pariente y vecino, y no solo en batallas aisladas.

¿Nos cabe duda que la labor que tenemos es enorme? Y entonces, ¿por qué estamos perdiendo el tiempo de esta manera? Pongamos en marcha de verdad, sin complejos ni lastres.

Borrar nuestra memoria

JOSÉ ASENSIO
SAP CGT-València

Cuando hace más de veinte años me afilié a la CGT-PV, a través del sindicato de Administración Pública de València, jamás pensé que escribiría un artículo de opinión como este. Entre otras cosas porque me resulta doloroso comprobar hasta dónde está llegando la negación de nuestras siglas históricas, recogidas claramente en nuestros estatutos y, por lo tanto, así acordadas y registradas desde 1990⁽¹⁾.

Porque la denominación conjunta con Murcia podría ser una anécdota coyuntural, que se ha ido prolongando en el tiempo (hasta que los compañeras y compañeros murcianos decidan su constitución formal como confederación territorial) si no fuera por la insistencia que determinadas personas vinculadas a entes orgánicos exclusivamente valencianos realizan constantemente para no usar la denominación estatutaria País Valencià. Y constato que se realiza “exclusivamente” desde determinados entes valencianos ya que cualquiera que, por ejemplo, revise la web de la CGT-Murcia comprobará cómo en ella no aparecen alusiones a dicha unión confederada ni se referencia nada al respecto. Lógicamente la CGT murciana se siente de donde es, independientemente de la necesaria relación orgánica que está “obligada” a tener⁽²⁾.

También resulta sorprendente que no existan prácticamente referencias de nuestra confederación en el edificio que la propia CGT-PV ocupó en la ciudad de València, ocupación que el pasado septiembre de 2018 cumplía 25 años y que, por cierto, es una de las ocupaciones sociales más longevas que existen. En la misma línea nos encontramos que las siglas confederales prácticamente no aparecen en los comunicados que se realizan desde muchos sindicatos confederados en nuestra territorial. Más preocupante aún es leer, u oír, las referencias que nos vinculan con la Comunidad Valenciana. Dicha denominación está totalmente alejada del contexto político y social que ocupamos sindicalmente desde los tiempos de la Transición, pero, además, su uso normaliza, da validez, a un apelativo que fue “bendecido” por los poderes postfranquistas del Reino de España⁽³⁾, cosa que difícilmente podemos justificar desde los principios recogidos en nuestra tradición histórica anarcosindicalista como los anti estatales y los federalistas.

Porque si repasamos atentamente cualquier estatuto confederal, y en nuestro caso repasamos el Título IV sobre estructura y funcionamiento, dos son las estructuras básicas sobre las que desarrollamos nuestra acción sindical y política. Una la vinculada a los sindicatos y otra la estructurada en el territorio. Por tanto, tan nece-

saria es nuestra lucha en las empresas, o en los ámbitos vinculados al mundo del trabajo, como importante es tener proyectos y estrategias, decididas asambleariamente, para desarrollarlas en las federaciones locales, comarcales, etc. y, con más determinación aún, en el ente que las

// Acordar líneas de trabajo que nos enlacen con otras luchas, con el ámbito social en el que estamos, con el territorial por tanto, requiere de voluntades, de equipos de trabajo y de una apuesta decidida de los Secretariados Permanentes. //

aglutina y coordina a todas, el Confederal del País Valencià.

Muchas son las razones del abandono sistemático de nuestras siglas, y poco el espacio de un artículo de opinión para desarrollarlas, pero no me cabe la menor duda que muchas parten de las grandes dificultades que tenemos para desarrollar proyectos conjuntos en los ámbitos no estrictamente vinculados a “lo sindical”. Acordar líneas de trabajo que nos enlacen con otras luchas necesariamente vinculadas con las nuestras, con el ámbito social en el que estamos, con lo territorial por tanto, requiere principalmente de voluntades, de equipos de trabajo para poder desarrollarlas y de una apuesta decidida desde la labor, y la responsabilidad, de los propios Secretariados Permanentes⁽⁴⁾. Es por ello que las dinámicas basadas en la constitución de secretariados desde una óptica vinculada estrictamente al mundo del trabajo (o peor aún, a determinadas personas concretas en cada sindicato con mayorías suficientes para apoyar dichas candidaturas) hace muy difícil proponer y desarrollar proyectos consensuados colectivamente y tras el necesario debate previo a la presentación de candidaturas. Sobre esto se podrían repasar las muchas candidaturas presentadas para la elección de secretarías que solo vienen avaladas por la persona que se presenta, y lógicamente por los sindicatos que la apoyaran, y que carecen de un proyecto concreto para poner en práctica.

Otras cuestiones que, a mi juicio, también han influido durante los últimos años pasan por el escaso debate interno al respecto de nuestra participación en esas otras luchas hermanas como el ecologismo, el feminismo, el antifascismo y la recuperación de la memoria histórica, etc., o cómo nos vinculamos con el propio movi-

miento libertario del cual formamos parte. Otras pasarían por el abandono de la siempre necesaria reflexión formativa colectiva al respecto de lo que entendemos por federalismo, internacionalismo, autogestión, o sea, los principios básicos de las prácticas anarcosindicalistas⁽⁵⁾.

Indudablemente el denominado proceso catalán ha marcado también muchas inercias orgánicas. Y más aún cuando no se potencian los debates, las jornadas o la formación confederal al respecto de cuestiones vinculadas a potenciar la participación y el asamblearismo como freno a “lo urgente” y al ejecutivismo en la toma de decisiones. O sobre como aplicamos en la práctica conceptos como el apoyo mutuo o la solidaridad. Todas ellas, curiosamente, cuestiones que pivotan sobre las estructuras que conformamos y su constante evolución.

Pero también hay que tener en cuenta una de las principales consecuencias de estas formas de negación de la realidad territorial e histórica que nos rodea como es la potenciación de la fragmentación de las luchas. Fragmentación que es doble, la aludida en los párrafos anteriores hacia el exterior de nuestra organización, pero también todo lo que contribuye a las dificultades para coordinar nuestras resistencias y luchas en los muchos frentes sindicales que tenemos siempre abiertos.

Aunque posiblemente la principal reflexión pivotaría sobre si nuestra confederación es una herramienta para la lucha obrera y para la transformación social o es un fin en sí misma. Si la respuesta se decanta hacia esta última estimación: cerrarnos en nosotras mismas y carecer de la mínima autocrítica para seguir avanzando, ningún debate nos va a sacar de ese camino sin retorno.

(1) Apuntes interesantes sobre la historia de la CGT-PV se pueden repasar en el artículo “Història de la CGT-PV. Una Confederació per a la lluita” publicado en el Notícia Confederal de julio de 2017.

(2) Como es lógico, mientras exista esa interna relación organizativa federal entre ambos territorios la documentación propia de Plenos, Plenarias, etc. tiene que recoger dicha vinculación, al formar parte de ella la Federación Local de Murcia.

(3) Solo con hacer la búsqueda por internet La batalla de Valencia podemos repasar la envergadura histórica de lo que estamos apuntando.

(4) Sobre las responsabilidades y funciones que tienen los Secretariados basta con releer nuestros estatutos.

(5) Y evidentemente las muchas miradas que se pueden hacer en el contexto histórico actual vinculadas a conceptos como el municipalismo, la democracia directa o las diferencias entre estado y nación. De todas formas estos debates, al menos desde los tiempos de la Transición, han formado parte del movimiento libertario aunque hayan sido, intencionadamente o no, abandonados progresivamente dentro del anarcosindicalismo.

ACCIÓ DIRECTA / DONES LLIURES
PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV
Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)
COLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

AUTOMÒBIL

Nou i innecessari expedient en Ford

SERGIO PONCE ROS
Secretari General de CGT en Ford

El passat 4 de març, la direcció de Ford España va convocar a la representació social per a comunicar-nos la constitució de la Comissió Negociadora d'un expedient de regulació temporal d'ocupació (ERTO) en el qual l'empresa sol·licita la suspensió dels contractes de treball de pràcticament la totalitat de la plantilla, durant 6 dies entre els mesos de març a maig.

Aquest nou expedient ve a sumar-se al què ja va realitzar entre novembre de 2018 i gener de 2019 (9 dies en les plantes de fabricació de vehicles i 13 en la planta de motors) i als dos expedients que van afectar la planta de motors entre 2017 i 2018.

Qui estiga llegint aquesta informació pensarà que Ford España ha de trobar-se en una situació dramàtica. I que una empresa, que en dos anys ha sol·licitat quatre expedients de regulació d'ocupació, ha de portar anys acumulant enormes pèrdues.

Res més lluny de la realitat. Només en 2017, any en què ja va sol·licitar un expedient de regulació que va afectar la planta de motors des del mes d'abril i que va suposar aturar 39 dies i eliminar un torn de treball durant 9 mesos entre 2017 i 2018, Ford España S.L. va declarar uns beneficis de 149 milions d'euros.

Potser els més escèptics pensaran que els beneficis obtinguts en 2017 són una anècdota, i que segurament aquesta empresa arrossega anys de pèrdues acumulades que no poden compensar els quantiosos beneficis obtinguts aqueix any.

Perquè tampoc és així. Entre l'any 2013 i el 2018, Ford España va batre rècords de beneficis, i el total acumulat va ascendir a més de 720 milions d'euros.

Aleshores, com és possible que una empresa que està acumulant centenars de milions d'euros de guanys en els

últims anys continue sol·licitant expedients de regulació d'ocupació.

El problema i la resposta és que les grans empreses han descobert la gallina dels ous d'or en els expedients de regulació. Aquestes empreses ja no necessiten adequar la producció diària a les normals fluctuacions del mercat. Els resulta molt més rendible resoldre les xicotetes variacions de la demanda fent que l'erari públic carregue amb els salaris dels seus treballadors.

I el major problema no és que això ja comence a ser vist com una cosa normal per una gran part de la societat. El pitjor és que sindicats "de classe" també ho comencen a veure normal i ja només demanen que les empreses complementen una part dels salaris. Uns el 80%, els més "radicals" el 100%.

I és un greu problema no solament perquè es carreguen a les arques públiques (els gestors de les quals es queixen que se'ls acaben els recursos per a pensions, sa-

nitat, etc.) uns costos que són d'unes empreses que declaren beneficis –no oblidem aquest xicotet detall–, sinó perquè també els treballadors resulten perjudicats en haver d'utilitzar el seu subsidi de desocupació, a més de perdre part del seu salari.

Si a això afegim, en el cas concret de Ford, que durant l'ERTO que va realitzar entre novembre de 2018 i gener de 2019, CGT va haver de denunciar davant la Inspecció de Treball la ingent quantitat d'hores extraordinàries que s'estaven realitzant (més de 24.000 només el mes de novembre), resulta més que evident que la sol·licitud d'aquests expedients obeeix únicament a la desmesurada ambició per augmentar els ingents beneficis de la multinacional.

En aquestes circumstàncies, sembla més que lògic i coherent que des de CGT es rebutgen aquestes mesures que tan alegrement aproven les Administracions i determinats aparats sindicals.

PENSIONISTES

La CGT en la mobilització per unes pensions dignes

Assemblea de Jubilats/des i Pensionistes de CGT-València

A penes portem un any organitzant-nos com a Pensionistes de CGT, però la veritat és que han sigut uns mesos amb bastant activitat. Veient les intencions del Govern d'aprofundir en la deterioració del sistema públic de pensions, així com les poques ganys que partits i sindicats majoritaris tenien d'oposar-se frontalment a aqueixes retallades, un grup de persones amb molts anys de militància en el nostre sindicat, però ja en l'etapa de la jubilació, començarem a reunir-nos i a participar en les concentracions i manifestacions que la Coordinadora per la Defensa del Sistema Públic de Pensions estava començant a realitzar en diverses ciutats espanyoles; amb moltíssim més èxit a Bilbao, però amb bona assistència en altres capitals. Des de llavors no hem deixat d'acudir a les mobilitzacions unitàries i de convocar les nostres pròpies assemblees i activitats, d'editar fulles i adhesius, etc.

L'Assemblea de Pensionistes de CGT-València també hem participat en alguna xarxada o en programes de Ràdio Klara; encara que la nostra acció amb més eco en els mitjans va ser la devolució col·lectiva al Ministeri de Treball i Seguretat Social de les cartes que la seua titular per aquelles dates, Fátima Báñez, havia manat a cada pensionista per a anunciar-nos que la nostra modesta paga havia pujat el 0'25%. Després d'aquesta efímera notorietat i la presentació en el Congrés que la CGT va celebrar poc després a l'Auditori de Paiporta, ens van cridar d'altres

federacions territorials per a veure si en les seues zones també era possible ajuntar a companys i companyes pensionistes. A poc a poc hem sabut que hi ha gent ja organitzada a Saragossa, Madrid, Andalusia, Canàries i altres confederacions. A continuació va ser en una Plenària del Comité Confederal des d'on es va llançar la crida a organitzar la lluita per les pensions en tots els punts on fóra possible. Ja amb el suport confederal s'ha celebrat una reunió al febrer, amb gent de diversos territoris, i s'està preparant un taller formatiu sobre pensions. Fins i tot s'ha organitzat una trobada de pensionistes de països europeus per la Coordinadora Roja i Negra, a Milà per a abril.

Com més recent acte en el qual hem participat en terres valencianes està la presència de Pensionistes de CGT en les concentracions realitzades el passat 11 de març. Àdhuc respectant el sentit unitari d'aquestes mobilitzacions, no hem deixat de difondre les postures particulars del sindicat sobre pensions. I ho fem perquè sabem que no tots els col·lectius que participen en les accions de la Coordinadora tenen les mateixes reivindicacions, ja que el ventall va des d'una exigència de blindar les pujades de l'IPC en la Constitució a reclamar pensions del 100% en tindre 40 anys cotitzats. Això de la pensió mínima de 1.080 euros ja no s'escolta tant, i no diguem això d'anul·lar el Pacte de Toledo i totes les seues retallades (jubilació als 67 anys, augment dels anys de cotització exigits i dels presos per al càlcul de la pensió) o la reivindicació de l'avançament de l'edat de jubilació, la reducció de la

jornada laboral o l'aplicació de majors cotitzacions a les empreses, mesures aquestes amb les quals es reduiria l'atur i recaptaria molt més diners per a la seguretat social i les pensions.

Preferim seguir amb les mobilitzacions unitàries, per descomptat, però si aquestes es frenaren per alguna causa hem d'estar en disposició de continuar com a CGT lluitant per unes pensions, -de hui i del futur- públiques i dignes. Per a mantindre en contacte a

tota la gent interessada i distribuir informacions i convocatòries hem creat un grup de WhatsApp al qual qualsevol persona interessada, pensionista o jubilada, es pot unir si es posa en contacte amb l'Assemblea.

Animem a tothom, en actiu o pensionista, a què se sume a la lluita per tots els serveis públics (i les pensions són un dels principals) perquè ens els volen arrabassar. I és que governi qui governi, els drets i llibertats es defensen.

PARADES I PRECÀRIES CGT VALÈNCIA

V Aniversario

Assemblea de Parades i
Precàries de CGT-València

Durante estos días cumple cinco años la Asamblea de Parad@s y Precari@s de la CGT-València. En principio se había programado una Jornada de actos para el 1 de marzo pero en cuanto se conoció el programa de acciones que los grupos feministas preparaban para la Huelga General para el 8-M se suspendió para no restar y sumarse a esa histórica movilización ya que había convocatorias que coincidían. La Asamblea siempre se ha posicionado contra los privilegios que acumula el sistema patriarcal y capitalista. No muchas iniciativas que luchan en el terreno del desempleo consiguen mantenerse en el tiempo y llevar una actividad como la que estamos llevando a cabo, orientada hacia la defensa de lo público, el reparto del trabajo y la justa distribución de la riqueza.

Todo sin olvidar el apoyo mutuo y la solidaridad entre las personas más precarizadas y empobrecidas. Han sido unos años con distintos periodos, recorridos y experiencias, llenos de reivindicaciones y de presencia en la calle (bono social para transporte público, renta básica, denuncia de la precariedad, etc.). También de colaboración con otros colectivos sociales que padecen la pobreza y la exclusión social (Kordinadora de Kolectivos de Parke Alkosa, Las Kellys, Baladre, Sillas contra el Hambre, etc) El desempleo y la precariedad, con todo lo que conllevan para deteriorar la vida de las personas, en especial la de mujeres y jóvenes, están muy relacionados con la actual deriva hacia el empeoramiento de la seguridad del trabajo y los derechos laborales. Y parece que esto va a más. Es a través del debate que podremos intentar comprender el actual contexto, y hacia adónde apunta, para un futuro inmediato, el actual panorama en el mundo del trabajo y el empleo y también fuera de él. Es por eso que nos pareció muy importante que CGT asumiera una propuesta como la Renta Básica de la Iguales (RBI's) la cual supone

una reflexión que apunta hacia el apoyo a modelos de economía social solidaria y alternativa al capitalismo. Desde la Asamblea valoramos y confiamos en la labor de una organización como CGT (y los principios que la sostienen) por ser de gran importancia para relacionar nuestra situación con los que padecen la gran mayoría de la clase trabajadora. Para luchar contra los efectos de ese deterioro es importante informarnos y formarnos, para poder responder adecuadamente necesitamos intercambiar realidades y puntos de vista. Es importante señalar que en este tiempo han nacido otras asambleas como la nuestra en el entorno de CGT (Parad@s de Ponferrada-Bierzo, de Zaragoza y la Rioja, de Burgos, de Canarias, etc.). Hemos tenido algunos contactos, pero han sido esporádicos aunque muy interesantes. Sería importante establecer y reforzar una relación mas estable. Mientras las nefastas señales (las nubes oscuras y las negras tormentas) que nos envía el presente, agriándonos el futuro, sigan amenazando la vida y nuestras dignidades, responderemos a llamada.

TRANSPORTS

Más importante que invertir es priorizar y, más todavía, no despilfarrar

JUAN RAMÓN FERRANDIS BRESÓ
Coordinador de la Plataforma de Defensa
del Ferrocarril CGT

En los últimos años, hemos podido constatar grandes despilfarros económicos derivados de las innecesarias infraestructuras que se han realizado en el País Valencià y en el resto del Estado, y que, evidentemente, han impedido acometer las más importantes, las que mejoran de manera efectiva el día a día de la ciudadanía, en este caso, el transporte público, y más concretamente, el ferroviario, los trenes de cercanías y regionales. Hace años, se apostó de manera decidida por el Corredor Mediterráneo pero, nuevamente por un modelo elitista y devorador de recursos, al igual que el AVE, y entre Valencia y Castelló, por la controvertida fórmula del tercer carril. Ello condicionó gravemente el servicio de cercanías, que en aquellas obras lo redujo en un 65%, perdiendo el 55% de las personas usuarias, y de las que un 47,5%, ya no volvieron a utilizar más el tren. En cifras concretas, la diferencia de usuarias de 2009 a 2018 ha pasado de 24

// Es época de exigir cambios, es el momento de presentar alternativas coherentes y preocuparse por la ciudadanía más próxima //

millones por año, a apenas 14 millones, y evidentemente, bajando en 2019. Las están expulsando sistemáticamente, y no es casualidad, sino una estrategia perfectamente diseñada. El parche del tercer carril, además, supuso el cambio de 74 km de línea ferroviaria, 148 km si tenemos en cuenta que es vía doble, y la sustitución, al final de las obras,

de más de 290.000 traviesas de doble ancho, a las de tercer carril. Una auténtica apuesta económica por el derroche, ya que se están volviendo a cambiar algunas de ellas, con solo dos años de vida, frente a los 50 años de vida útil, de media. Pero, esto no es lo más grave, que en sí mismo ya lo es muchísimo, sino que una gran parte de este material ferroviario, que podía renovar completamente las líneas de Xàtiva a Alcoi, y Utiel-Camporrobles-Cuenca, se está destruyendo y triturando para fabricar "maceteros", además, se han sustituido decenas de desvíos en perfecto estado, y que mucho nos tememos, también terminen su vida en la chatarra. Insistimos, es material en perfecto estado, que todavía tiene una larga vida de uso en comarcas muy cercanas, sin apenas gasto en transporte hasta ellas, y sin el nefasto atentado medioambiental de su construcción y destrucción en este corto espacio de tiempo.

Este material podría dignificar estas líneas. Por motivos de seguridad, en la actualidad se circula a solo 60 km/h, dado su gran deterioro, y que solo con esta modificación, podrían alcanzar los 150 km/h en los tramos que la orografía lo permitiera. Dando un soplo de esperanza a quienes se ahogan en la despoblación, en parte consecuencia del mal servicio ferroviario, porque además, con estas pequeñas modificaciones se podrían duplicar las frecuencias y reducir en algunos casos los tiempos de viaje a prácticamente la mitad. Por poner un ejemplo claro: la línea de cercanías C3 podría integrar, prácticamente sin coste, la estación de Camporrobles a su núcleo, llegando así, hasta el límite de la Comunitat. Es época de exigir cambios, es el momento de presentar alternativas coherentes y preocuparse por la ciudadanía más próxima, lejos del faraónico despilfarro del que venimos, pero, sobre todo, entre el bombardeo campañas electorales y elecciones, es hora de escuchar...

webs CGT al País Valencià

CGT Alacant http://cgt-alicante.es	CGT Castelló https://cgtkas.blogspot.com.es	CGT València http://www.cgtnvalencia.org	CGT Camp de Morvedre https://www.lajabalina.net/
CGT País Valencià http://www.cgtpv.org			

CINEMA

Tres directors amb mirada feminista
(a desgrat seu)

VICTORIA E. CREMADES
Escriptora, Professora de la UA,
Assessora tècnica d'ensenyaments plurilingües

En els darrers mesos hem tingut l'oportunitat de veure a les pantalles l'estrena de tres produccions cinematogràfiques dirigides per altres tants directors on hi ha una marcada presència de protagonisme femení, fins aquí no hi ha notícia; quan pot començar a haver-ne és si afirmem que la mirada dels directors se'ns representa feminista; tot i que últimament el terme feminista i la utilització torticera del mateix ens conduísca a algunes a la temptació de deixar d'emprar-lo perquè no es pervertisca més.

Els directors i les homònimes són: *The Favourite*, 2018, Regne Unit, del realitzador grec Yorgos Lanthimos; *Kona fer í stríð* (La dona de la muntanya), 2018, Islàndia, del director Benedikt Erlingsson i *Las Herederas*, 2018, Paraguai, de Marcelo Martinessi.

És el moment d'explicar la raó de l'expressió a desgrat seu que encapçala aquesta crònica. Intuïsc que cap dels tres tenia en ment emmarcar-se en l'estètica o el pensament feminista; direm més, en una entrevista concedida a la revista *El Cultural*, el director de *Las Herederas* afirma literalment que li preocupava el fet que la pel·lícula se situara fruit d'una moda tipus *Me Too*.

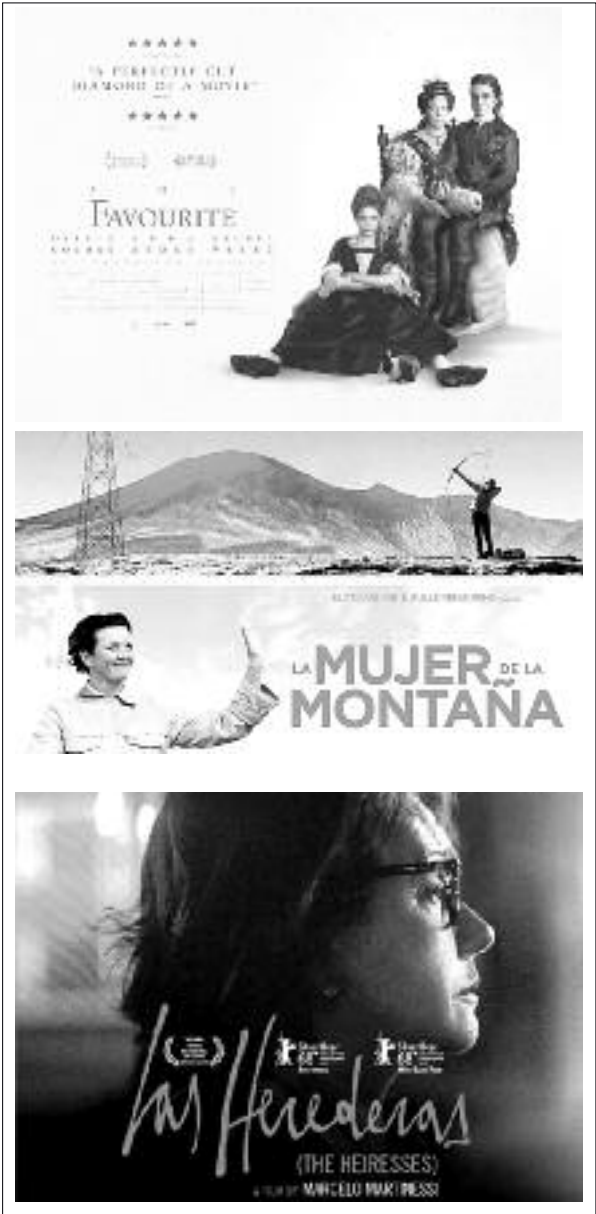
En la mateixa línia encara que amb matisos sensiblement diferents podem parlar de la *Dona de la muntanya*; la societat finlandesa ha alcançat cotes en conquestes socials impensables per a la resta, segurament basades en tres pilars fonamentals que no han perdut de vista en cap moment la perspectiva de gènere i la igualtat d'oportunitats: la política (tenen una llarga trajectòria de dones presidentes del país), l'educació i el treball; elles encaren aquestes conquestes al fet que des de sempre el poble finlandès ha sigut de pescadors i elles queden al comandament de tota l'organització social de

la comunitat. Tota aquesta reflexió per afirmar que el director, Benedikt Erlingsson no tingué cap dubte a l'hora de triar la dona forta, activista ecològica que actua en solitari sense cap por, ni tan sols quan aquest fet es confronta a la qüestió de la maternitat, tot al contrari a les espectadores avesades ens condueix a pensar: amb aquesta mare, defensora de la natura, mai més no li podrà passar res dolent a la nena.

I, què dir de *The Favourite*? Feminisme? No solament; humor, sàtira, histrionisme, llocs vedats per a l'universal femení i que aquesta pel·lícula s'apropia magistralment fins al punt que les espectadores resistents hagen de remoure's a les butaques del cinema. Incomoda el sexe procaç, l'escatologia, la masturbació, la diversitat funcional, l'obesitat femenina. Sí, les dones també podem caure sobre una pastelada de merda de cavall i tenir gota i fer-nos palles i estar greixoses i tanmateix ser un model, una heroïna. Hi ha dos instantànies de referència que il·lustren gràficament açò que dic: el moment de la masturbació de Chela (una de les components de la parella de lesbianes sexagenàries en *Las Herederas*) i l'escena en què Halla, la dona de la muntanya, s'envisca entre els budells i la pell d'un corder mort durant la trepidant fugida muntanya a través.

Si ens considerem feministes, o ens costa dir la paraula i ens conformem amb dir defensores dels drets socials de les dones; i veurem *Las herederas*, *La dona de la muntanya* o *La favorita* i ens incomoda parcial o totalment el contingut del que mirem; especialment el fet que dones grans i grosses amb poca roba es besen i s'acaronen; que una dona també gran arrisque la seua il·lusió de maternitat per lluitar en allò que creu o que les dones inclús utilitzen el sexe per influir sobre altres dones sense cap qüestionament moral ni citat ni esperable; si açò passara: fem-nos-ho mirar.

Apunt final: les directores a espavilar-se i a escarbar en altres models necessaris.

Conte llibertari

Per Farnes

Mundo imbécil

Opinar sobre el mundo forma parte de nuestra condición humana. Como tenemos pensamientos los trasladamos a quienes quieran escucharlos, sin más, de forma más o menos elaborada, en un discurso propio que en la mayoría de ocasiones defendemos con vehemente soberbia como si nuestros saberes fueran los más razonados y coherentes que existen.

Sobre ello hablábamos en cierta ocasión y Laura, amiga observadora y perspicaz en este tipo de coloquios, introdujo un elemento que desarrollo en forma de hipótesis clara y contundente. Somos, de origen, imbéciles por ecosistema. Forma parte de nuestro ADN. Según su teoría nuestras opiniones son tan subjetivas, tan volátiles, tan circunstanciales que cuanto más nos empeñamos en convencer al resto de lo contrario más manifestamos la naturaleza idiota que nos caracteriza como seres humanos. Esta creencia no suponía que así fuera siempre, ni que todas nuestras reflexiones públicas tuvieran ese marcado acento personal tan particular, ya que cuanto más nos diéramos cuenta de ello, de nuestra limitada y supuesta sabiduría, más inteligentemente nos acercábamos a dejar de ser seres llenos de contradicciones y errores.

Argumentaba en su defensa de la imbecilidad que atesoramos las contadas ocasiones en las cuales nuestros consejos, conclusiones, o más claramente mandamientos, no eran rebatidos ni contestados porque sencillamente la respuesta nos iba a llegar en forma de recordatorio práctico sobre aquella ocasión en la cual hicimos todo lo contrario de lo que en ese momento manifestábamos tan alegremente. Qué fácil era hablar de las cosas de los demás y que difícil era escuchar a quien te demostraba que tus respuestas no coincidían con los hechos y decisiones que habías tomado en idénticas circunstancias.

Entre tanto razonamiento verbal, Laura, de pronto, paró, y concluyó con una de sus magistrales observaciones: la primera que sabe que la imbecilidad nos inunda y hay que ser conscientes de ello, soy, por supuesto, yo misma.

Nuestras risas, de pronto, llenaron el vacío creado por el segundo de silencio posterior y, en ese precioso momento, tuvimos conciencia de cuánta imbecilidad podíamos desarrollar y cuánta alegría se necesitaba para superarla. En serio.

AGENDA

Projecció de “El silencio de otros”
a Castelló el 2 de maig

CGT-Castelló i el Grup per la Recerca de la Memòria Històrica han organitzat la primera projecció pública a la capital de La Plana d'aquest documental imprescindible. **La cita és dijous 2 de maig a les 19h al Teatre del Raval.** L'entrada serà lliure fins completar aforament. Dirigit per Almudena Carracedo i Robert Bahar, “El silencio de otros” dona veu a les víctimes i supervivents del franquisme. Va ser guanyador del Premi Goya i Forqué al millor documental, i premi del Públic i de Cinema per la Pau en la Berlinale 2018. El treball acompanya a víctimes i supervivents del règim franquista a mesura que organitzen la Querella Argentina i trenquen un "pacte de l'oblit" sobre els crims que van patir.

Està produït per Robert i Almudena, i amb producció executiva de Pedro Almodóvar, Agustín Almodóvar i Esther García, “El silencio de otro” ha recollit nombrosos guardons en la seua carrera internacional i nacional, va ser preseleccionat per als Oscar i s'ha estrenat recentment en cinemes del Brasil i França i pròximament ho farà als EUA. Un audiovisual que genera una conversa intergeneracional sobre la memòria i la justícia en el present del nostre país. Contra l'oblit i la impunitat, la Confederació crida vivament a assistir a aquesta projecció.

XXXII Fira Alternativa de València

Es dies 7, 8 i 9 de juny als Jardins del Túria (entre els ponts de les Flors i de la Peineta). Es pretén donar a conèixer el treball artesanal, l'alimentació vegetariana i ecològica i el pensament crític que es reflecteix a través de les accions de les persones i col·lectius que hi participen.

<https://firaalternativavalencia.com/>

Últims resultats eleccions sindicals

CGT obté 8 representants en **Greenmed SL** a Sollana, majoria absoluta al Comitè d'Empresa. La representació de la Confederació ha incrementat en 4 noves delegades respecte a les eleccions anteriors.

En **Schulmann Castellón SLU**, empresa de la indústria química situada a Almassora, la CGT s'ha presentat al col·legi d'Especialistes i no qualificats on ha sigut el sindicat més votat i ha tret 1 delegat (18 vots) i CCOO l'altre (11 vots). Al col·legi de Tècnics i administratius els 3 delegats han anat a parar a CCOO.

Al **Centre de Recuperació Integral de Dones de Castelló**, les eleccions sindicals han significat que la CGT obtinguera la representant sindical en joc. 12 vots van ser per a la Confederació, mentre que CCOO n'ha aconseguit 1 i UGT 2.

La Secció Sindical de la CGT en **Procter & Gamble** a Xixona (Alacant) obté 4 representants amb un augment de vots respecte a les passades eleccions. El Comitè d'empresa de Procter & Gamble queda format per 13 representants, 3 d'estructures (on CGT no va presentar candidatura) i 10 de mà d'obra directa. En aquesta última, CGT obté 4 dels delegats (93 vots), quedant molt prop d'aconseguir un més, per la seua part CCOO (80 vots) i UGT (52 vots) han obtingut 4 i 2 delegats respectivament.

La CGT ha obtingut 4 representants sindicals en l'**Ajuntament de Silla**, sent el segon sindicat més votat.

A l'**Ajuntament de Pedreguer** era la segona vegada que la Confederació es presentava als comicis i el sindicat ha assolit un delegat més que a les anteriors eleccions. Els resultats van ser els següents: 5 delegats, Intersindical Valenciana; 3 delegats, CGT; 1 delegat, UGT.

Nou delegat per a CGT en **LTL Technical Logistic Transport** d'Almussafes. Era la primera vegada que la CGT es presentava. Va concórrer a les eleccions parcials del col·legi d'Especialistes i No qualificats. El resultat va ser un delegat per a CGT i un altre per la UGT.

Es manté la representació en l'empresa de manteniment de la Central Nuclear de Cofrents, **Tamoin SL**. Amb 16 vots front als 18 de la UGT, CGT ha tret 2 delegats dels 5 que es triaven.

CONTINUACIÓ ENTREVISTA CONTRAPORTADA

Foto: Piquet informatiu de CGT-València en la jornada de Vaga General Feminista del 8M 2019.

El fet de ser dona, en el meu cas, em procura una altra perspectiva amb la qual mire i visc la meua realitat, així com un altre sistema de valors.

Quin balanç fas de les Vagues Generals Feministes que han tingut lloc en l'Estat espanyol en els últims dos anys

Estic feliç d'estar vivint aquest capítol del moviment feminista. Les dones estem demostrant una vegada més la nostra capacitat per a unir-nos, deixant a un costat el que ens separa com a individus, la nostra capacitat d'autoorganitzar-nos i mobilitzar-nos.

Es parla que el moviment feminista puga morir d'èxit. Crec que és necessari anar abordant les diferents problemàtiques que hem tret a la palestra des de l'acció. Com a sindicat tenim un paper molt important, començant per impulsar els plans d'igualtat en les empreses i atacar la precarització dels sectors més feminitzats.

A quins obstacles principals ens enfrontem la classe treballadora? Parla'ns per favor de la teua experiència com a Delegada d'FGV, un sector essencial, el del transport públic, que viu la tensió entre les polítiques privatitzadores i les que defensen la pervivència d'allò públic.

El principal obstacle al qual ens enfrontem és al de reconstruir la consciència de classe. Aquest concepte, que per a molts té un regust ranci, és el punt de partida, mirem els moviments estudiantils, el moviment feminista, el sentiment de grup és el punt de partida per a prendre part activa del canvi, aqueixa és l'acció directa.

Ens hem acostumat a la societat dels serveis i un sindicat no deu ser una agència de viatges o una gestoria amb infraestructures burocratitzades, que funcionen i depenen del mateix sistema, entenent aquest com les estructures de poder, que ens agredeix i empobreix, no solament des del punt de vista econòmic, sinó quant a les nostres capacitats.

FGV no és una excepció a l'exposat. La plantilla està molt atomitzada, venim d'una època de crisi difícil en la qual el sentiment que ha regnat és el del victimisme i ara ens conformem amb recuperar engrunes. Divideix i venceràs.

D'altra banda, com a empresa pública de transport estem vivint una forta agressió de

les polítiques neoliberals, vingudes d'Europa i aplicades amb l'únic pal·liatiu de l'eufemisme.

No són externalitzacions, són privatitzacions que es duen a terme en nom de la modernització, l'eficiència i l'eficàcia, com si els pilars del *new management*, eternament "new" foren incompatibles amb

"el públic", quan el que ens ha portat a aquesta situació ha sigut i és una política en la qual s'ha deixat caure a les plantilles en número i formació, buidant de contingut els llocs de treball o simplement deixant-los morir.

Com a treballadors, com a ciutadania, com a responsables de la generació esdevenidora i la seua herència, com a actors socials, hem de tindre clar que això no ens ix més barat, ni a curt, ni a mitjà ni a llarg termini. Els serveis públics, i en aquest cas el transport, ens enriqueix com a societat i suposa l'aposta per la sostenibilitat del nostre món. No entraré en les polítiques de transport d'altres ciutats d'Europa del nord, però no estaria mal dedicar-li una mirada.

Vols afegir alguna cosa més?

La CGT, perquè estic convençuda que només des de l'autoorganització i l'autogestió, podem crear aqueix altre món que tant anhelem. I així entenc l'apoderament, des de la nostra consciència com a classe, des de l'anàlisi i coneixement de la nostra realitat més pròxima i global, i des del desenvolupament de les nostres capacitats.

Si bé, des d'una visió occidental, entenem el món sobre la base d'un sistema de pensament binari, d'oposats, "perquè hi haja poder ha d'haver-hi oprimits", procure recordar-me i recordar que al "sistema", al "capitalisme", al "patriarcat", a la "mà negra", cal desgranar-la i posar-li nom concret, identificar-la en les situacions quotidianes per a poder fer-li front. I tot això des de la certesa que la nostra manera d'entendre la realitat i actuar en ella és una construcció social, i consegüentment la podem deconstruir.

No sabem si el canvi vindrà de l'evolució o d'una revolució, i de donar-se aquesta última, potser ve donada pel col·lapse del propi sistema.

Com a organització que ha nascut i s'ha construït des d'uns postulats llibertaris, crítics i de rebel·lia, tenim una gran responsabilitat com a actors i palanca del canvi.

// El fet de ser dona em procura una altra perspectiva així com un altre sistema de valors. //

// Al "sistema", al "capitalisme", al "patriarcat", a la "mà negra", cal posar-li nom concret, per a poder fer-li front. //

Si vols col·laborar amb:
informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

envia els teus articles, notícies, dades, opinions

Entrevista amb Ana Belén Martínez, Secretària General de CGT-València

“Reconstruir la consciència de classe és el punt de partida per a prendre part activa del canvi necessari”

Triada recentment màxima responsable de la Federació Local de València, la nostra entrevistada representa a una generació educada en la possibilitat de trencar motles. Malgrat haver crescut en un període infaust en el qual els poderosos quasi van convèncer que la història i la lluita de classes estaven liquidades, l'accés al coneixement, la pràctica del pensament crític, la llavor ideològica dels lluitadors de la Transició, així com un ensenyament renovador i més igualitari van propiciar compromisos de nou tipus com el d'Ana Belén.

Irreverent des de la seguretat que atorga qüestionar radicalment la injustícia, pugna per posar potes enlaire la lògica de la dominació en tots els àmbits de la seua activitat quotidiana.

Contra el patriarcat, el neoliberalisme i l'oblit de la força real de la classe treballadora, Ana Belén exposa claus de la lluita per un futur de vida en un planeta que, de no canviar el rumb, corre el risc de convertir-se en distopia. En l'objectiu de la utopia, la CGT juga el paper d'eina imprescindible.

Explica'ns per favor qui ets.

Vaig nàixer un 26 de juliol de 1979 a l'Hospital General de València. He viscut la major part de la meua vida a Xirivella, un poble dormitori amb un alt percentatge de població immigrant, quan jo vaig nàixer immigració d'altres territoris del país, i en l'actualitat d'altres nacionalitats. Sóc la segona generació d'immigrants andalusos.

Els meus pares pertanyen a famílies humils emigrades en els anys 40 i 50 del món rural a l'urbà a la recerca de millors oportunitats. Tots dos tenen estudis primaris, incorporant-se al món laboral a primerenca edat. En el si de la meua família, tant la nuclear, com l'extensa, podríem dir que la política ha sigut un tema obviat, i si bé han sigut votants d'esqueres, no recorde cap mena de debat que m'haja donat pistes sobre les tendències polítiques familiars.

No obstant això, serà als catorze anys i coincidint amb la meua entrada en l'institut quan comence a vincular-me amb el món associatiu en el marc de Cases de Joventut. Als setze anys al costat d'uns amics, creem la primera associació ecologista a Xirivella, ja teníem la necessitat de mobilitzar a la societat per a canviar el món. Als divuit anys vaig decidir fer-me vegetariana, una decisió radical però necessària per a la meua coherència. En contra de tots els consells per part del professorat, en lloc d'estudiar Dret, vaig optar pel Treball Social. Sempre em vaig mantindre vinculada al món associatiu, i vaig compaginar els meus estudis amb la militància en l'acció social, en aquest cas amb el col·lectiu de migrants. Després d'exercir uns anys com a treballadora social tant amb el col·lectiu d'immigrants com en el de la Prevenció Comunitària, vaig decidir continuar formant-me. Vaig cursar la llicenciatura d'Antropologia Social i Cultural a Granada on vaig viure quasi quatre anys.

Vaig tornar a València amb la intenció de preparar-me l'oposició com a docent del Cicle formatiu d'Integració Social, no obstant això, per diferents circumstàncies vaig acabar presentant-me a les oposicions de Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana.

L'entrada a l'empresa va coincidir amb la meua maternitat i m'he dedicat durant set anys a compaginar el meu treball a jornada completa amb la criança.

Fa ara quatre anys que uns companys van començar a organitzar-se per a crear la CGT en FGV, i com sempre succeeix, em van preguntar i per una qüestió, una vegada més, d'intentar donar més pes a la coherència que a les contradiccions, vaig decidir prendre part activa de la què era la meua realitat.

Podríem dir que fins ara en la meua vida he procurat formar part activa, al costat d'altres persones, de la meua realitat més immediata, allà on he estat, intentant aportar els meus coneixements.

Sincerament, la meua trajectòria activista mai fins ara havia tingut relació amb el món

De dreta a esquerra, Ana Belén Martínez i Carme Jareño, també delegada de CGT en FGV, en "Acció Directa", el programa de CGT-PV en Ràdio Klara.

sindical, tampoc havia tingut una estabilitat laboral fins al moment del meu ingrés en FGV.

Com arribes a la CGT i per què?

Fa aproximadament cinc anys, un grup de companys i companyes es va unir amb la intenció de presentar-se per la CGT en les eleccions sindicals d'FGV i em van proposar unir-me al projecte. Si bé la meua intenció no era altra que la de donar-los suport i no involucrar-me, he acabat prenent part activa. Em resulta difícil mantindre'm al marge del que ocorre al meu al voltant i una vegada coneixes de prop la teua pròpia realitat i identifiquis les diferents problemàtiques, causes i possibles conseqüències, sempre en relació a un marc més extens, és difícil continuar mirant cap a un altre costat.

Des del mes de febrer ets la Secretària General de la Federació Local de València, prens així el relleu d'Ismael Furió, actual Secretari General de CGT-PV. Explica'ns què et va portar a decidir assumir aquesta responsabilitat.

Assumisc la responsabilitat perquè m'ho demanen. Vinc del món associatiu i crec que les persones que militem tenim dret a fer un pas arrere, igual que crec que s'ha d'assegurar la vida de les organitzacions amb els relleus generacionals. El fer el pas cap avant en el meu cas, ha sigut per una qüestió de responsabilitat i de compromís amb l'organització. És necessari que no es personifiquen els càrrecs, la necessitat és d'un nucli dur, sa, capaç d'organitzar i dinamitzar.

Ens pots esbossar les principals línies d'acció que heu traçat el nou equip per al

sindicat a València?

El nou equip de la Federació Local de València té una composició equilibrada tant en el que a gènere es refereix com quant a experiència en l'organització, i aquesta circumstància la valore positivament. Considero important que els equips es renoven i que es complementen les noves idees i inquietuds amb l'experiència i el bagatge.

Aquest nou equip porta poc temps i fins ara hem tractat de fer un diagnòstic de la situació actual de la nostra organització en l'àmbit local.

Com a principals i més immediates línies d'actuació són les de solucionar certes manques i problemàtiques del nostre edifici que

requereixen d'una intervenció. Per a això estem mantenint contactes amb el Ministeri, amb la finalitat de donar solucions amb la major urgència que la burocràcia ens permet.

D'altra banda, i al marge de mantindre les línies d'acció social que ens defineix com a organització, aquest equip té com a objectiu principal dedicar més recursos a les problemàtiques laborals. Per a això, no solament és necessari que hi haja un equip amb una bona salut, sinó dinamitzar l'estructura dels diferents sindicats.

Tenim per davant molt treball, també il·lusió, però perquè totes dues coses no es diluïsquen i no perdem el nord, anem abordant el treball des de la consecució d'objectius específics, les dinàmiques i tasques quotidianes contribueixen a desorientar-te i et deixen la sensació de no avançar, encara que siga només una sensació.

Pertany al que podríem denominar una generació frontissa: filla dels qui en la

seua majoria van combatre el franquisme i tenien un projecte de societat, una mica més major que una altra generació caracteritzada per la precarietat i la falta de projectes de vida per qüestions materials però també ideològiques, i mare de xiquets fortament tecnològitzats... Com analitzes l'aportació de la teua generació al món actual i què penses dels temps futurs?

Forme part d'una generació que va ser animada a la formació acadèmica amb la perspectiva d'aconseguir una millor qualitat de vida, fugint de la precarietat dels nostres avis i pares. Podríem dir que la major part de la meua generació ens salvem pels pèls trobant un buit en el món laboral, no obstant això, gran part va caure en el parany de pensar que això era per sempre.

Vivim en un món fortament tecnològitzat, en el qual si bé les possessions materials continuen manant, continuem confonent preu amb valor, l'acceleració amb la què hem viscut els canvis i el "creixement" ha contribuït a l'alienació com a classe obrera, com a col·lectiu. Tinc la impressió de que cada vegada estem més prop del precipici com a societat en la qual l'esgotament dels recursos serà determinant. La tecnologia, pot continuar contribuint a aqueixa alienació contribuint a l'individualisme que ha definit a la nostra generació o bé a tot el contrari, a crear xarxes, i no xarxes socials artificials, etèries.

D'igual manera ocorre en el món laboral, depèn de com juguem les cartes de la tecnològització pot contribuir a alliberar-nos o a esclavitzar-nos encara més. La clau que siga d'una manera o una altra ens la dona la nostra capacitat de recuperar i aprendre les lliçons que la nostra història més recent ens ha deixat, només des de la consciència de classe, la nostra capacitat d'autoorganització i mobilització serem part activa del nostre present i futur.

La meua responsabilitat respecte a la generació futura se centra en estimular el pensament crític i la consciència social des d'una posició de responsabilitat amb l'entorn, amb el nostre món, però no solament nostre. Intente no oblidar d'on vinc.

I el fet de ser dona, què determina en tot això?

Igual que em recorde d'on vinc, sóc molt conscient que ser dona comporta trobar més pedres en el camí, i que el número i la grandària de les pedres dependrà d'on hages nascut i a quina classe social pertanyes. I és en aquesta vulnerabilitat, no feblesa, on tenim la força.

Continua en p.7

Libertad Montesinos
Equip de Comunicació CGT-PV